

δυσ-πάριτος, ος, ον, difficile à traverser [δ. *πάρειμι* 2].
δυσ-πάτητος, ος, ον, où l'on marche difficilement, difficile (route) [δ. *πατέω*].
δυσ-πειθής, ής, ές, difficile à persuader, indocile [δ. *πειθω*].
δυσπειθώς, adv. avec impatience [δυσπειθής].
δυσ-πειστος, ος, ον, difficile à persuader, indocile [δ. *πειθω*].
δυσπειστώως, adv. de manière à se laisser difficilement persuader [δύσπειστος].
δύσ-πεμπτος, ος, ον, difficile à renvoyer [δ. *πέμπω*].
δυσ-πέμφελος, ος, ον, d'une traversée difficile [δ. *πέμπω*; *sel. d'autres* δ. et R. *φελ* = *φλε*, être gonflé, avec *redoubl. et nasal.* *πεμ-φελ*].
δυσ-πενθέω-ῶ, être vivement affligé [δ. *πενθέω*].
δυσ-πέρατος, ος, ον, difficile à traverser [δ. *περάω*].
δυσπετέως, ion. c. *δυσπετῶς*.
δυσ-πετής, ής, ές, qui tombe mal, d'ou difficile [δ. *πίπτω*].
δυσπετέως, adv. difficilement [δυσπετής].
δυσ-πήμαντος, ος, ον, qui cause un grand mal, désastreux [δ. *πημαίνω*].
δυσ-πινής, ής, ές, sale, sordide [δ. *πίνος*].
δυσ-πιστέω-ῶ (*f. -ήσω*) croire difficilement, *dat.* [δ. *πιστός*].
δύσ-πλανος, ος, ον, qui erre misérablement [δ. *πλάνη*].
δύσ-πνοος-ους, οος-ους, οον-ουον : 1 qui respire avec peine, essoufflé || 2 qui souffle en sens contraire (vent) [δ. *πνέω*].
δυσ-πολέμητος, ος, ον, contre qui l'on ne peut guerroyer, invincible [δ. *πολεμέω*].
δυσ-πόλεμος, ος, ον, malheureux à la guerre [δ. *πόλεμος*].
δυσ-πολιόρητος, ος, ον, inexpugnable [δ. *πολιόρῳ*].
δυσ-πολίτευτος, ος, ον, impropre aux affaires publiques [δ. *πολίτεύω*].
δυσ-πονής, ής, ές, c. *δύσπρονος*.
δυσ-πόνητος, ος, ον : 1 qui coûte de la peine, laborieux || 2 qui cause du mal, funeste [δ. *πενέω*].
δυσ-πονος, ος, ον, fatigant, pénible [δ. *πόνος*].
δυσ-πόρευτος, ος, ον, difficile à traverser, peu praticable [δ. *πορεύομαι*].
δυσπορία, ας (ή) difficulté de traverser, passage difficile [δύσπορος].
δυσ-πόριστος, ος, ον, qu'on se procure difficilement; τό δ. le manque [δ. *πορίζω*].
δύσ-πορος, ος, ον, difficile à traverser : τὰ δ. passages difficiles [δ. *πόρος*].
δύσ-ποτμος, ος, ον, infortuné, malheureux [δ. *πότμος*].
δυσπότμως, adv. misérablement.
δύσ-ποτος, ος, ον, difficile à boire [δ. *πίνω*].
δυσ-πραγέω-ῶ (*seul. prés.*) être malheureux dans ses entreprises, éprouver des revers [δ. *πράσσω*].
δυσ-πραγμάτευτος, ος, ον, difficile à manier [δ. *πραγματεύομαι*].
δυσ-πραξία, ας (ή) revers, malheur [δ. *πράσσω*].

δυσ-πρόσδατος, ος, ον, d'accès difficile [δ. *προσβαίνω*].
δυσ-πρόσδεκτος, ος, ον : 1 qu'on admet avec peine, désagréable, fâcheux || 2 qui admet avec peine, *gén.* [δ. *προσδέχομαι*].
δυσ-πρόσιτος, ος, ον, d'un abord difficile, peu affable [δ. *πρόσειμι* 2].
δυσ-πρόσμαχος, ος, ον, difficile à combattre [δ. *προσμάχομαι*].
δυσ-πρόσοδος, ος, ον, d'un abord difficile [δ. *πρόσοδος*].
δυσ-πρόσοιστος, ος, ον, peu abordable, in-traitable [δ. *προσοίστομαι, fut. de προσφέρωμαι*].
δυσ-πρόσοπτος, ος, ον : 1 horrible à voir || 2 terrible à voir [δ. *προσόψομαι*].
δυσ-προσπέλαστος, ος, ον, difficilement accessible [δ. *προσπελάζω*].
δυσ-πρόσωπος, ος, ον, d'aspect terrible [δ. *πρόσωπον*].
δυσ-ραγής, ής, ές, difficile à rompre [δ. *ρήγνυμι*].
δύσ-ριγος, ος, ον, très frileux [δ. *ρίγος*].
δυσσέβεια, ας (ή) 1 impiété || 2 réputation d'impieété [δυσσεβής].
δυσσεβέω-ῶ (*seul. prés.*) être impie [δυσσεβής].
δυσ-σεβής, ής, ές, impie || *Cp.* *δυσσεβέστερος, sup. δυσσεβέστατος* [δ. *σέβομαι*].
δυσσεβία, ας (ή) c. *δυσσεβεια*.
δύσ-σηπτος, ος, ον, qui se corrompt difficilement [δ. *σήπω*].
δύσ-σοος, οος, οον, difficile à sauver, à préserver [δ. *σόςος*].
δυσ-στατέω, v. *δυσστατέω*.
δυσ-στιβευτος, v. *δυστίβευτος*.
δυσ-στόχαστος, v. *δυστόχαστος*.
δυσ-σύμβατος, ος, ον, qui s'associe difficilement à, qui répugne à, avec *πρός et l'acc.* [δ. *συμβαίνω*].
δυσ-σύμβολος, v. *δυσζύμβολος*.
δυσ-σύνετος, v. *δυσζύνετος*.
δυσ-τάλας, fém. -τάλαινα, tout à fait malheureux [δ. *τάλας*].
δύστανος, dor. c. *δύστηνος*.
δυσ-στατέω ou mieux δυσ-στατέω-ῶ (*part. prés.*) n'être pas stable, ferme, solide [δ. *ίστημι*].
δυσ-τέκμαρτος, ος, ον, difficile à conjecturer, à deviner [δ. *τεκμαίρω*].
δύσ-τεκνος, ου (ό, ή) malheureux par les enfants [δ. *τέκνον*].
δυσ-τερπής, ής, ές, pénible, affligeant [δ. *τέρπω*].
δύσ-τηνος, ος, ον : 1 malheureux, infortuné; *en parl. de choses*, lamentable, funeste || 2 *au sens mor.* misérable [δ. *στίγναι d'ίστημι*].
δυσ-τήρητος, ος, ον, difficile à garder [δ. *τηρέω*].
δυσ-τίβευτος ou mieux δυσ-στιβευτος, ος, ον, dont il est difficile de suivre la trace [δ. *στίβευω*].
δυσ-τιθάσνυτος, ος, ον, difficile à apprivoiser [δ. *τιθαεύω*].
δύσ-τλητος, ος, ον, difficile à supporter [δ. *τλάω*].
δυσ-τοκέω-ῶ, accoucher ou enfanter péniblement [δ. *τίκτω*].
δυσ-στομέω-ῶ (*inf. prés.*) injurier : *τινά τι*,